

ECOS al Margalef

Víctor Jiménez

Plovia. Dins l'edifici Margalef residia un silenci intranquil en el temps, trencat pel so de l'aigua en xocar contra aquell sostre de cristall on tothom volia arribar algun dia en aquella facultat. Les gotes queien contínuament i incansablement, com volent esquinçar la fortalesa color teula. Algunes, després de tot, entraven, i aconseguien el seu objectiu, una rere l'altra.

El Margalef era un espai que atrapava la vida d'una manera tan ferotge que aquella càrrega feia l'atmosfera pesada. I ho sentia cada dia, quan hi arribava de bon matí i en marxava quan es feia fosc. Sempre era possible trobar alguna esclatxa d'existència entre aquells maons sòlids: celebracions, conferències i classes de tot tipus. I quan no, gent parlant, rient, o fins i tot plorant, que simplement hi era. De tant en tant podies captar aquells petons d'una parella desitjant-se sort a un examen; aquella professora que, a correuita, feia tard a classe o aquell grup d'estudiants que, tot sortint de pràctiques, anaven, riallers, al bar a fer una birra. Però era només en aquells moments, a dos quarts de nou de la nit, que la vida ressonava dins del gegant. En quedar-se buit, els ecos d'allò que en un passat remot havia tingut lloc omplien l'espai.

I jo em trobava sol allà al mig, en el mateix punt on em trobaria l'endemà. No sabia qui era, tampoc no podia saber-ho, però estava allà per esbrinar-ho. D'alguna manera, el meu eco ja ressonava en aquelles parets. Vaig obrir el paraigua, demà tornaria a començar tot. Plovia.

Enllaç a l'àudio d'EnVeuAlta: <https://soundcloud.com/enveualtat/117-ecos-al-margalef>